

Barcelona, 19 de març del 2001

Estimat amic,

Fa pocs dies que vaig rebre la teva carta. No calia que et disculpeassin per un silenci tan llarg, perquè em faig càrrec de la mandra, forçada, en part, per les circumstàncies. Avui, la meva resposta serà curta, en contrast amb la meva incontinència habitual.

Fa uns mesos que m'he embolicat en un assumpte del qual tot just començo a veure'n la sortida. Ja et vaig escriure que quan em va caure a les mans *El meu segle*, de Günter Grass, se'm va ocórrer escriure una història, no del segle, sinó de l'any 2000, setmana per setmana, però no ho veia clar. Finalment, m'hi vaig posar massa tard, a mitjans d'octubre. Si ho hagués fet en començar l'any, tot hauria anat com una seda, i ara he de treballar contra rellotge, a part que m'he enrotllat com una persiana. Avui he acabat la primera redacció i em trobo amb 463 pàgines que, per anar bé, hauria de reduir a un màxim de 250. En vaig oferir un tast a Edicions 62 però han callat com uns morts, senyal que no els agrada el to. I m'he d'espavilar a fer la retallada abans no sigui massa tard, que ja ho és. Quan ho tingui, penso portar-ho a La Campana, de l'Espinàs, que potser és l'únic que s'hi pot interessar. Si no pica, més endavant ho presentaré al Premi Pla, sense cap esperança: en primer lloc, perquè a començament de l'any 2002 ningú no s'interessarà pel que va passar al 2000, i, en segon lloc, perquè ja fa uns anys que tots els premis importants s'atorguen abans de la convocatòria. Però alguna cosa o altra n'he de fer, oi, amb aquestes gairebé 500 pàgines?

Per tant, t'escric només perquè tinguis notícies meves abans de mitjans d'abril en què m'anuncies la teva arribada. I, ja que vindràs per una temporada, tindrem prou temps de fer petar la xerrada, ep!, després de la primera abraçada. Que tingueu un bon viatge!

T'incloc el text de *Les muralles de Jericó* que va estar a punt de costar-me un procés per part dels amics Toutain i Pericay. Ja veuràs que no n'hi havia per a tant. No sé si recordes el joc que feia l'Ofèlia, llavors: es tractava de simular la crítica d'un llibre inexistent... Una altra cosa: al meu article sobre Pedrolo publicat a *Serra d'Or* em van

censurar una paraula a l'últim paràgraf. Si el tens a mà, mira-ho: on diu "I, a Catalunya, amb el persistent triomf electoral de la dreta, aquest desig va passar a ser tan utòpic com en la situació anterior". Doncs jo deia: "amb el persistent i **inquietant** triomf de la dreta". S'han menjat *inquietant* perquè a la revista no l'inquieta el triomf de la dreta. Què hi farem! Pedrolo, si ens veu des d'algun lloc o altre, es deu pixar de riure de tanta coherència: la censura ha tornat a afectar-lo, encara que no sigui en un escrit seu.

Entre la dedicació plena a l'afer que t'he comentat i l'allau tan gran de novetats en català, a part que s'ha jubilat el meu amic llibreter, aquell Gaspar Aguayo que tenia una fotografia teva quan li van cremar la llibreria, i que em permetia escorcollar totes les novetats quan li arribaven, m'ha passat per alt l'aparició d'*Els llibres de la meva vida*. T'asseguro que el buscaré ben aviat.

I prou per avui!

Ja en parlarem, de tot plegat.

Una abraçada per a tots del vostre amic,

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'Gaspar Aguayo'. The signature is fluid and cursive, with a large loop at the beginning and a long, sweeping tail.